

Bondscoach in chaos van India

Wim Koevermans hoopt dat hij de tijd krijgt om het voetbal in India naar een hoger plan te brengen.

door Daan Appels

DELHI - Zuid Delhi in januari. Vuile roetdeeltjes mengen zich met een dikke laag mist. Als vanouds is het anarchie in het koddige verkeer. Een kudde ezels deelt de hoofdweg met een geelgroene tsunami aan toeterende riksrijders. Voorrang dwing je hier af. Ook als ezel. Waar het asfalt honderd meter verderop verzandt, knapt een koe een uiltje onder een verkeerslicht. In de zeldzame tijd dat hij niet uit zijn koffer leeft, resideert Wim Koevermans (53) te midden van deze chaos. Hij is sinds anderhalf jaar de voetbalbondscoach van 1,2 miljard Indiërs.

Een sloppenwijk omzoomt het statige Pullman Hotel, Koevermans onderkomen. Voor twee gemiddelde Indische maandlonen heeft u hier een eenpersoonskamer. De vijfsterrenaccommodatie heeft iemand in dienst die voor de gasten vouwtjes maakt in het toilet papier.

Dertig meter verderop, aan dezelfde weg, slaapt een familie onder een blauw zijl, bij elkaar gehouden door bakstenen. Het schuim der aarde doet prominente gasten pijn aan de ogen. Koevermans: „Als er hier echt belangrijke mensen slapen, gaan er schotten voor. Doen ze alsof de wijk niet bestaat.” Hij kan zijn huis in België behangen met airmiles. Vanaf 2001 lijdt de Vlaardinger een nomadenbestaan. Voor de KNVB en Ierland bezocht hij op drie landen na heel Europa. Nu ontdekt de eenmalig international met India de wereld. „Haha, ik heb een fantastisch huwelijk, dat is niet de reden dat ik veel van huis ben. Ik hou ervan nieuwe culturen te ontdekken en me er staande te houden.”

Wim Koevermans is niet het pro-

■ Wim Koevermans, bondscoach in India. foto Rishav Pandey

totype van de taalvalide of wereldvreemde voetbaltrainer. Net zo lief kijkt hij naar een goede documentaire als naar een DVD van een voetbalwedstrijd. 's Ochtends verslindt hij de *Times Of India*. „300 miljoen mensen leven onder de armoedegrens en de bevolking

“ Het komt voor dat er twee cricket pitches over het wedstrijdveld lopen

Wim Koevermans

is de corruptie helemaal zat. De politiek is volop in beweging. In juni zijn de verkiezingen. En dan de bouwkunst. Het Mogolregime heeft hier eeuwen gezeten en fantastische gebouwen achtergelaten.”

Bij een van die architectonische wonderen, de Qutab Minaret, wordt hijzelf met meer interesse bekeken dan de prachtige toren. Koevermans is twee meter lang en een attractie op zich. Hij degradeert de Indiërs tot smurfen. Niemand herkent hem. Een man vraagt wie hij is en vervalt bij het antwoord in nederigheid. Hij smeekt Koevermans of die met zijn familie op de foto wil. Autoriteit staat in India gelijk aan status. „Zo gaat dat ook met mijn spelers. Hiërarchie is sterk bepaald, de coach geeft de richting aan. Ik

creëer nu meer interactie tijdens besprekingen en trainingen, maar ze zijn nog steeds volgzzaam.” Soms wijkt hij drie keer uit naar een ander stadion. In de stem van de Europees kampioen van 1988 klinkt hilariteit door. „*Sir, we have a problem.* Die zin kan ik dromen. Dan gaan mijn nekharen al over-eind staan. Soms kunnen we er-gens niet spelen, omdat er een vlindertentoonstelling is, de minister van sport een feest geeft in het stadion of door een vrouwen-rugbytoernooi. Ook bizar: het komt voor dat er twee cricket pitches over het wedstrijdveld lopen. Verschrikkelijk! Dat is dertig bij drie meter aan hard zand.” Flexibiliteit is belangrijk in India. De 34 voetbalstaten hebben allemaal hun eigen programma. Hij gaat als een schoolmeester langs

bij de clubs, met de licentie-eisen van de Indiase voetbalbond in de hand. „Er was één club die aan de eisen voldeed. Ik ben ook bezig met het opleiden van coaches. Absolute noodzaak, want het niveau is laag. Zo zal de kwaliteit van het profvoetbal de komende jaren met sprongen vooruit gaan.” Kritiek kwam er ook. Na de verloren finale van de Zuid-Azië Cup tegen Afghanistan roerden voetbalgrootheden uit het verleden zich.

„Wij versloegen ze in 1974 met 5-0, hoorde ik ze zeggen. Ze willen tegen Japan oefenen, maar dan worden we scheel getikt. Ik neem de voorzitter en de president van de bond wel serieus. Die zien dat dit werk tijd nodig heeft. Ik hoop dat af te maken. Saai is het nooit.”